

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2065/2021
01.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Решат Чакара, адвокат из ..., против туженог ЈП „Пошта Србије“ Београд, чији је пуномоћник Небојша Вујачић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2263/2020 од 03.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2263/2020 од 03.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2263/2020 од 03.03.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 710/18 од 22.06.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца да се поништи у целости као незаконито решење туженог о престанку радног односа тужиоца број ... од 05.03.2014. године и да тужени тужиоца реинтегрише на рад у ЈПМ „Косовска Митровица ..“, радна јединица „Поштански саобраћај“ Приштина, на пословима који одговарају његовој стручној спреми и стеченим знањима, да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ у висини изгубљене зараде у складу са законом и друга примања која му припадају по закону, општем акту и уговору о раду и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање од дана незаконитог престанка радног односа до дана враћања на рад, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа (60.000,00 динара месечно, са законском затезном каматом за сваки месец појединачно па до исплате), и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/2011 ... 18/2020) и оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Разлог за ревизију могу бити повреде предвиђене у члану 407. став 1. ЗПП. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није предвиђена као разлог због којег се ревизија може изјавити. Разлог за ревизију може бити битна повреда из члана 374. став 1. ЗПП само под условом да је учињена у поступку пред другостепеним судом, што овде није случај, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене неке одредбе парничног поступка. Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, и поступајући у складу са одредбама члана 396. став 1. и 2. ЗПП оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, у датом образложењу побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по основу уговора о раду закљученог 01.07.2003. године био у радном односу на неодређено време код туженог, на радном месту техничар у „Пошти ..“ у Косовској Митровици. Тужилац је дана 24.05.2012. године у својству техничара за шалтерске послове, неовлашћено подигао новац у износу од 320.000,00 динара са текућег рачуна корисника услуга тужене. Тужени је 17.10.2012. године тужиоцу доставио упозорење пре отказа уговора о раду због повреде радне обавезе у виду непрописног, несавесног и неблаговременог извршавања радних обавеза, као и исплате неовлашћеном лицу због неовлашћене исплате новца са текућег рачуна корисника услуга туженог трећем лицу, са напоменом да у случају поновног чињења исте или сличне повреде уговор о раду може бити отказан без упозорења. Правноснажном пресудом Основног суда у Косовској Митровици К 1404/2012 од 13.02.2013. године, тужилац је оглашен кривим због кривичног дела проневера из члана 364. КЗ и изречена му је казна затвора у трајању од три месеца. Наведено кривично дело је извршено на раду, у пословним просторијама туженог. Тужени је тужиоцу отказао уговор о раду решењем од 05.03.2014. године, а пре доношења оспореног решења, тужени је доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ од 24.12.2013. године, на које се тужилац изјаснио 29.01.2014. године.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови, применили материјално право из члана 179. став 1. тач. 2. и тач. 4. и члана 184. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...32/13) и оценили да тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду није основан, са акцесорним захтевом за враћање на рад и накнаду штете.

Одредбом члана 179. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...32/2013) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2.) и ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом (тачка 4.)

Чланом 14. тачка 4. Уговора о раду број ../2003 од 01.07.2003. године, прописано је да послодавац може да откаже овај уговор ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом.

По оцени Врховног касационог суда, ревизија тужиоца није основана у побијању правноснажне пресуде другостепеног суда.

Наиме, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, будући да су испуњени услови за отказ из члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду. Тужилац је правноснажном осуђујућом пресудом кривичног суда оглашен кривим за кривично дело у вези са радом, а у моменту доношења оспореног решења о отказу уговора о раду кривични поступак против тужиоца био је правноснажно окончан. Да би се из овог разлога могао дати отказ уговора о раду, постојање и учињено кривично дело од стране запосленог мора да буде утврђено у правноснажно окончаном кривичном поступку, а законитост решења о отказу уговора о раду у судском поступку се цени према времену његовог доношења, што је у овом случају 05.03.2014. године, када је постојала правноснажна кривична осуђујућа одлука, због чега је овај отказни разлог основан.

Имајући у виду наведено, као и да је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у смислу члана 180. Закона о раду, којим је тужиоцу омогућено право на одбрану, на које се у остављеном року изјаснио, оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду правилно је оцењено као законито, како са материјалне стране тако и са стране правила процедуре, па су ревизијски наводи којима се указује на садржину и последице упозорења од 17.10.2012. године, без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

С обзиром да је побијаном пресудом правилно одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај оспореног решења, правилно је одбијен и тужбени захтев тужиоца за враћање на рад и накнаду штете, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**